

'NEDERLAND BENAUWDE MET ALLE REGELTJES'

MALTA IS DE THUISBASIS VAN ALEXANDER EN BETTY

Na een succesvolle carrière in de financiële sector en vele buitenlandse avonturen begon Alexander van Ketwich (64) op zestigjarige leeftijd aan een tweede leven. Op het zonnige Malta, met zijn geliefde Betty aan zijn zijde, ontdekte hij zijn passie voor schrijven. "Hij schrijft zo de hele nacht door." TEKST: CLAIRE VAN BAVEL

Alexander en Betty in Venetië

Paardrijden in Zuid-Afrika

Tanken op Tromsø, Noorwegen

Genieten bij Café Del Mar

Alexander met zijn ouders, 1970

Boekpresentatie Het Pact, sociëteit De Witte, Den Haag

'ALS JE IN NEDERLAND BUITEN DE LIJNTJES PARKEERT,

Op een ongewoon zonnige oktoberdag ontmoeten we Alexander en Betty in hun pied-à-terre in Den Haag. Ze zijn kort overgevlogen voor de boekpresentatie van Alexanders nieuwste boek, maar ze vliegen die middag weer terug naar Malta, waar ze wonen. "Ik vind het wel een beetje spannend", bekent Alexander. "Ik geef meestal geen interviews." Hij werd tijdens zijn financiële carrière regelmatig gevraagd voor interviews – en nu nog steeds – maar keer op keer wees de bescheiden Alexander de interviews af. Voor GOOISCH maakt hij graag een uitzondering.

CONCENTRATIEKAMPEN

Alexander komt uit een geslacht van sterke mannen dat teruggaat tot rond 1500; zijn grootvader, Evert van Ketwich Verschuur, werd op jonge leeftijd burgemeester van Groningen en zijn vader, Hans van Ketwich Verschuur, zat tijdens de Tweede Oorlog bij het verzet. Bij een razzia werd hij opgepakt, waarna hij drie jaar in concentratiekampen heeft gezeten, onder andere in Vught, Amersfoort, Sachsenhausen en Neuengamme. "Dat waren hele zware tijden voor mijn vader. Hij heeft meerdere keren de dood in de ogen gekeken. Vlak voor het einde van de oorlog wilde Duitsland af van haar politieke gevangenen. Er werd een deal gesloten met Zweden en de politieke gevangenen zouden hiernaartoe getransporteerd worden op grote schepen. Een van deze schepen was de Cap Arcona, ook bekend van het verhaal van Sonny Boy. Het voormalige cruiseschip werd volgeladen met tienduizend gevangenen. Op zee werd de boot getorpedeerd door Britse vliegtuigen. Van de duizenden gevangenen wisten slechts honderd de

ramp te overleven, onder wie mijn vader. Hij keerde na de oorlog terug naar Nederland, werd directeur van het Rode Kruis en pakte positief en vol goede moed de draad weer op. Hij had daarna een mooi en vol leven." Alexander werd geboren in Den Haag, waarna ze verhuisden naar Bithoven. Hier bracht hij zijn jeugd door en na het afronden van de middelbare school begon het internationale avontuur. Voor zijn studie verhuisde Alexander naar Zwitserland. "In Nederland was de keuze aan studies toen nog beperkt. Ik wilde geen rechten gaan studeren, want dan zou ik misschien een saaie jurist worden. Ik wilde graag weg uit Nederland en daarom besloot ik politieke wetenschappen te gaan studeren in Lausanne. Die tijd was heerlijk! Na mijn studie heb ik nog een jaar in Johannesburg doorgebracht. Zuid-Afrika is een heerlijk land en mijn ouders hebben vijftientig jaar een huis gehad in Kaapstad, waar ik graag en regelmatig kwam."

LAATSTE CHEQUE

Alexander kan het zich nog goed herinneren: hij was vierentwintig en op een avond riep zijn vader hem bij zich. "Om acht uur stipt liep ik zijn studeerkamer in en hij zei: ga zitten. Ik nam plaats en mijn vader sloeg zijn chequeboek open en schreef de gebruikelijke cheque uit. 'Dit is een hele bijzondere cheque', zei mijn vader en hij overhandigde hem aan mij. Ik dacht nog bij mezelf, ik zal wel iets goed hebben gedaan, maar toen ik de cheque bekeek, was het hetzelfde bedrag dat ik altijd kreeg. Ik zei: 'Nou pap, ik zie niks bijzonders.' Waarop mijn vader antwoordde: 'Hij is toch heel bijzonder. Het is de laatste.'" Alexander kreeg van zijn vader ook een lijstje met drie namen van topmensen bij verschillende bedrijven die hij kon bellen voor een baan. "Bovenaan stond een groot verzekeringsbedrijf, gevolgd door twee banken. Het leek me minder interessant om bij een bank te werken, dus belde ik het eerste nummer. Ik kreeg een secretaresse aan de lijn; de man was op vakantie, maar ik kon wel voor over drie weken een afspraak maken. Shit, dacht ik, dat ga ik niet redden, dan is mijn geld op. Ik belde dus het tweede nummer, een bank in Rotterdam", vertelt Alexander met een speelse blik in zijn ogen. Achteraf gezien heeft dat heel goed uitgepakt, want Alexander was daar als een vis in het water en toen hij slechts achtentwintig was, werd hij benoemd tot kantoordirecteur.

STAAT DE BUURVROUW METEEN OP DE STOEP'

Of hij altijd droomde van een carrière in de financiële sector? Zeker niet. Als jongen wilde hij graag piloot worden. "Welke jongen wil dat nou niet? Maar mijn moeder zag dat anders. Ze wees mij erop dat dit een vrij saaie baan kon zijn, met lange afstanden vliegen, of even op en neer binnen Europa en voor het avondeten weer terug. Volgens haar kon ik beter gaan studeren, carrière maken en dan hopen dat ik later zelf een vliegtuigje kon kopen. Maar ik mocht van mijn moeder wel op mijn zestiende mijn brevet al halen. Ik heb daarna veel gevlogen, een dure hobby, en inderdaad, vijftien jaar geleden heb ik mijn eigen vliegtuig gekocht. Nu ben ik blij met het advies van mijn moeder, al was ik het daar als tiener natuurlijk totaal niet mee eens."

EEN TWEEDE LEVEN

Acht jaar geleden besloot Alexander met pensioen te gaan na een prachtige carrière. Kort daarna kwam hij Betty tegen, in Den Haag. "Betty heeft jaren in het buitenland gewoond, net als ik, en het is dus knap dat we elkaar in Nederland ontmoet hebben", lacht Alexander. Samen met Betty woonde hij daarna in een villa in het 'Gooische' Wassenaar, maar het dagelijkse leven begon hem snel te vervelen. "Nederland benauwde ons, met alle regeltjes. Als je even buiten de lijntjes parkeert, staat de buurvrouw bij wijze van spreken al op de stoep voordat je binnen bent. We gingen dus op zoek naar een mooie plek om te wonen in het buitenland. Betty en ik hebben allebei kinderen uit een eerder huwelijk, dus voor ons was het belangrijk dat zij makkelijk op bezoek konden komen. Malta bleek perfect. Het klimaat is mooi, het is er prettig en comfortabel leven en vanuit Nederland ben je er zo." Op Malta ontdekt Alexander zijn nieuwe passie: schrijven. Hij krijgt de smaak te pakken en binnen korte tijd brengt hij twee boeken uit, Iskenderun en Het Pact. Het Pact werd begin oktober uitgebracht, tijdens een goed bezochte boekpresentatie. Alexander: "Mijn derde boek is al af en momenteel werk ik aan een vierde boek." Zijn inspiratie haalt hij uit waargebeurde gebeurtenissen, zoals de bomaanslag in de metro van Brussel. En Het Pact is een intrige rond het vrije wapenbezit in Amerika. Betty is zijn steun en toeverlaat en krijgt al zijn verhalen te lezen. "Soms zie ik hem denken en dan opeens staat ie op, en dan weet ik al, hij gaat schrijven", zegt Betty. "Maak je het niet te laat?,"

vraag ik dan rond half één 's nachts, maar hij schrijft zo de hele nacht door."

VERBORGEN PARELTJES

Niets mocht, alles mag voor Alexander en Betty. Lunchen in Frankrijk? Ze stappen zo in hun vliegtuig. En op een warme herfstdag tijdens hun bezoek aan Nederland vliegen zij even op en neer naar een Duits Waddeneiland om een nachtje uit te rusten. "Met het vliegtuig komen wij op plekken waar je anders nooit komt. De Hebriden bij Schotland of een afgelegen plaats in Finland. Je ziet delen van de wereld waar je normaal niet aan denkt, laat staan komt. De vliegvelden waar wij kunnen landen zijn ook vaak verborgen pareltjes, zoals in Venetië, waar kleine vliegtuigen op het oude vliegveld Lido bijna in de stad mogen landen. Zo wordt elke tocht weer een ontdekkingsreis." Of er nog toekomstplannen zijn? "Een huisje aan het Comomeer misschien." Daar dromen we toch allemaal van? 🌍

Benieuwd naar het nieuwe boek van Alexander van Ketwich? Wij mogen 5 keer Het Pact weggeven! Mail naar actie@gooisch.nl om kans te maken.